

Antonia Baum

Savršeno beživotna, u najboljem slučaju mrtva

Grad ima mnoge gradove u sebi, ali noću je on drugačiji, ulazite mu u trbuh.

Jednom sam ondje vidjela nekoga tko je sjedio usred crveno osvijetljene gomile i cijelu podlakticu zabio među noge jedne žene.

Slobodnom je rukom bilježio natuknice u raskupusanu knjigu, jer on je bio pisac.

Pogledom je brzo prelazio s podlaktice na knjigu položenu na drhtajućem trbuhu žene, koja je djelovala kao da se veoma veseli njegovoj šaci.

“Što to pišeš?”, pitala sam.

Muškarac se znojio, kosa mu je bila raščupana. Vikao je nadglasavajući muziku da će mi reći poslije u SMS-u, a mogu pogledati i na internetu ako mi je hitno.

Htjela sam se na brzinu izvući kroz gomilu i dalje piti, onda me pisac uhvatio za uho i rekao: “Nikakve priče, same nevažne stvari. Ali ne mogu tu ništa. Da sam siromašan, da sam neki Ali, netko bi na mene bacio bombu, ili bi me barem diskriminirao, ili povrijedio moja ljudska prava, vjeruj mi, bilo bi potpuno drugačije.”

1

Moji se roditelji nikada nisu smjeli upoznati.

Moji roditelji zovu se Carmen i Götz i to dvoje ljudi nisu se smjeli nikada upoznati. Zaista, pomislim i bacam opušak na krov garaže, ako ih moram opisati točno kao dio roditelja, odnosno kao posebne dijelove, jer ne mogu ih svjesno staviti u istu riječ, u riječ roditelji, to je za njih pretjeran zahtjev, a za mene laž, to jednostavno ne priliči i što više razmišljam o tome to mi se čini neprimjerenijim, mislim, vraćam se za radni stol i pokušavam učiti.

Preglasno je. Ne može se biti rastavljeniji od mojih roditelja, godinama su se međusobno mučili na sudu stravičnim gadostima, sve dok više nije bilo povoda da se optuže, onda je najprije bilo mirno oko njihovog rastavljenog nesretnog braka, a ono što je ostalo bili su ostaci obitelji, kako sada opet moram misliti, asocijalni ostaci obitelji s novcem, koji me svojom vikom teroriziraju sve do krova.

Obitelji su napadne, zarazne, mislim. Dolje urla Astrid. Astrid, koja se bez razmišljanja udala za moga oca, urla na njega, koji je upravo odnekud stigao i ionako

ne sluša, tko ozbiljno misli da Götz sluša, mora da je sasvim prolupao, mislim, sjedeći nad Paktom Hitler-Staljin. Sve se glasnije svađaju, morala bih otići dolje i zamoliti za mir, ali pokušavam čitati dalje jer želim. Odlazim, sutra zadnji ispit na maturi, onda odlazim.

Dolje su se zalupila vrata, skačem i stojim pred vratima sobe, no ponovo se okrećem i odlazim do prozora, sjedam na prozorsku dasku, pušim, dišem i mislim, pušenje na prozoru već ti je tisuću puta spasilo život, da, mislim, bez buljenja u nebo i pušenja na prozoru bila bi već odavno skočila kroz prozor, mislim i otpuhujem dim u nebo, koje se proteže iza planina.

Astridino kreštanje zariva mi se iza uha. Od toga vam postane hladno, kao što ovdje nekome općenito postane hladno, prije ili poslije nekome uvijek postane hladno, mislim. Vjerojatno se svađaju oko nove kolegice, koja je s Götzom na upravo bila na službenom putu i na koju je Astrid bila ljubomorna. Zadnja dva dana je zbog toga hodala kućom kao ranjena srna i bilo mi ju je žao. Žao mi je Astrid, žao mi je Götza, žao mi je Carmen. Želim biti sama.

To je bilo jučer u podne. Astrid je tugovala i rano počela piti vino, s njom se nikada ne zna, i ja sam sjela pred nju.

Milovala sam joj ruku i kimala joj puna razumijevanja premda smo inače rezervirane. I ona je meni milovala ruku, vrtjela je svoje naušnice od perli, koje joj je Götz morao kupiti kao dokaz ljubavi i onda je došlo do izljeva. Plakala je, skrivala uplakano lice iza maramica koje bi raskomadala, iz njihovih je ostataka izrađivala jednake hrpice, na kojima je zadržavala svoj nemirni pogled dok mi je govorila o bez-ob-zir-nom Götzu, koji je naravno bez-ob-zir-an, kako bi Carmen rekla, jer tvoj bi otac uvijek iskoristio priliku, često je govorila dok je još bila ovdje, ali i poslije, telefonski iz Toscanne, Carmen bi uvijek govorila i vjerojatno je, mislim na prozoru, to oduvijek i znala. Oduvijek je znala i ne ide mi u glavu kako si netko može tako urediti život, kako si netko pri punoj svijesti i otvorenih očiju može od života učiniti pravu katastrofu i sjuriti se u nju. U katastrofu supruga, mislim na Carmen i Astrid, u katastrofu rada i bližnjih, mislim na Götza i na sve troje, mislim: životnu katastrofu, ljudski udes, totalnu štetu osoba.

Kada se Astrid isplakala, oko nje je u polukrugu stajala hrpica maramica. Još sam joj jednom pomilovala ruku.

Ustala je, nakašljala se pomalo posramljeno i zatim, u uobičajenom Astrid-raspoloženju izgovorila uobičajenu Astrid-izjavu o uobičajenom Astrid-poslu, koji je

usputno obavljala: čistila je kuću, zrcala u kupaonici, zavjese, vrt, a ja sam otišla u svoju sobu, koju ću što prije napustiti, mislim sada. Što prije napustit ću ovu kuću, koja je za mene mrtva kuća, koju je Astrid učinila mrtvom, sa svojim ludilom kataloškog uređivanja ubila ju je.

Jastuci, stajaće svjetiljke, aranžmani s knjigama na stolićima, sve posloženo prema bojama i posvuda okviri sa slikama, u koje je Astrid zaključala slike navodno sretnih ljudi, naime sebe, Götz i mene. Samo je iz jednog razloga po cijeloj kući posložila okvire sa slikama i to kako bi sebi i gostima dala iluziju da ovdje stanuju sretni ljudi, što je naravno laž, jer u ovoj kući nitko nikada nije bio sretan, mislim, i dalje stojeći uz prozor. Astrid je sistematski prekrila kuću glazurom od stolića s knjigama, okvirima sa slikama, gustim sirupom uređenja koji je kriv za to da se ovdje čovjek može jedino usporeno kretati jer je zalijepljen sirupom uređivanja i teško mu je dakle kretati se. U našoj kući koja onemogućuje kretanja ne lijepi se samo cijelo uređenje, lijepi se i zrak, kućni zrak, u kojemu svakodnevno moramo boraviti, sivo je ljepilo, kroz koje svaka riječ teško i vječno pada, ljepilo, u kojemu je bolno izgovoriti svaku riječ jer ih godinama slušamo kako padaju i ozljeđuju druge, ljepilo, kroz koje se nemilice moramo probijati, drugačije se ne možemo pomaknuti. Zato je ovdje uvijek borba. Hodamo i udaramo se jer nam ne preostaje ništa drugo, možemo mirno reći, neprestano hodamo tukući se kroz ljepilo razgovora preko sirupa uređenja koji je Astrid posvuda raspodijelila i koji je već razmazan, od kojega se kuća na kraju ugušila, takav je život u ovoj kući, to su činjenice.

No iskreno govoreći, kuća je već bila u odumiranju kada samo u njoj živjeli samo Götz i ja, mislim, zapravo već i dok je Carmen još bila tu, tada je proces raspadanja već uzeo maha. Raspadanje je, ako ćemo istinu, počelo već s osnivanjem obitelji, moramo to fer reći, ali kada je Astrid došla kuća je konačno umrla od gušenja, a s njom se gušimo Astrid, ja i moj otac, koje je ionako već mrtav, mislim na prozoru. On je mrtav, za mene je mrtav, kao i Carmen, moji su roditelji za mene mrtvi. Kao roditelji su mrtvi, oni naravno i dalje postoje kao Götz i Carmen, ali kao roditelji su mrtvi, kao takvi se nikada nisu rodili ili su se sami ubili, ne znam.

Preglasno je, sada silazim, moram, mislim i ostajem na vratima od kojih opet odmah odlazim. Ne želim to gledati, mislim, ne želim se staviti u njihovu lošu vezu.

Dišem i stojim i vraćam se za radni stol Paktu Hitler-Staljin, sjedam pred njega kako bih nastavila. Čitam, radim bilješke, počinje me boljeti glava i ne smijem misliti. Još samo večera i sutra neću misliti, tada će zauvijek biti gotovo s glupim učenjem

napamet o paktovima, mislim. I zauvijek će biti gotovo sa svim drugim, što je mnogo gore, mislim i buljim u Pakt Hitler-Staljin. Bit će gotovo s ustanovom straha, ustanovom terora, školom na čijim se hodnicima terora uvijek pripremao strah za budućnost, koji je i mene obuzeo, što sam duže morala hodati hodnicima terora bez prozora to me više bilo strah, ali najveći strah bio je onaj koji se širio u razredima, u centralama straha, u koje su vodili hodnici straha. U razredima su nas godinama terorizirali parolama zastrašivanja o budućnosti i o poslovima bez budućnosti i malo vremena, to su uvijek ponavljali, da nemamo vremena i da se moramo požuriti s prelaskom u više razrede, koji nas vode do brze mature, do mature za dvanaest godina, za koju moramo ostvariti dobre ocijene i dobar prosjek i nakon toga odmah početi dodiplomski i diplomski studij i odmah ga završiti bez gubljenja vremena, kako su nam uvijek govorili na nastavi budućnosti i u letcima budućnosti, koje već su od trećeg razreda gotovo svakodnevno dijelili, a nastavu budućnosti podijelili su u tržište rada, inozemstvo, disciplinu i fleksibilnost, praksu, gospodarsku krizu i tu cijelu opsjednutost s budućnosti, mislim sada sjedeći na Paktom Hitler-Staljin, svi su nastavnici sigurno pročitali u novinama ili im ju je u glavu utuvilo neko ministarstvo, da, mislim, cijeli nastavnički zbor vjerojatno ima u uhu bolesnu bubicu budućnosti, u svakom slučaju, često sam govorila prijateljici Lisi, od samog ovog sela ne dobiva se tako nervozna bolest budućnosti kakvu ima nastavnički zbor jer ovdje ništa nije budućnost nego je sve uvijek isto i sporo, rekla sam još Lisi koja je slegnula ramenima, koja je uvijek samo slijegala ramenima, sada se sjećam, nad Paktom Hitler-Staljin.

Gospodin Wolf bio je od cijelog nastavničkog zbora najviše pogođen bolešću budućnosti i trošio najviše energije da je prenese na nas. Uvijek je stajao i govorio da se moramo požuriti, da moramo imati širinu i sljedećeg sata je, potpuno pobudalio od svoje bolesti, govorio sasvim suprotno: moramo se specijalizirati u jednom području, rekao je u razredu, a jednom je moj prijatelj Julian čitao svojeg Törlessa ili nešto drugo, iz protesta prema bolesnom nastavničkom zboru, za razliku od drugih, koji su se bez otpora dali zaraziti, i kada je vidio Juliana kako čita, Wolf-nastavničkom zboru popustilo je strpljenje, čitača Juliana odmah je napao Wolf-nastavnički zbor, dakle bio je pozvan i tada je nastavnički zbor ispitivao Juliana o njegovim planovima za budućnost, a Julian dugo dugo nije rekao ništa, a zatim da želi studirati teatrologiju ili sociologiju i tada je Wolf-nastavnički zbor zagugutao i nasmijao se: A što ćeš s time? Voziti taksi. Haha, tako se nasmijao čovjekomrzački režim budućnosti u obliku

gospodina Wolfa, koji se nije sramio na taj način biti savršeno u skladu s klišeom glupog zastrašivačkog nastavničkog zbora, sjećam se sada na radnome stolu. Ne, režim budućnosti koji je ovladao njime, potpuno se otvoreno smijao iz njega, mislim i smijem se i sama sebi, jer nisam htjela ostaviti Juliana samog te sam rekla: Gospodine Wolf, i ja želim isto, ili ću otići na glumu, rekla sam i on se smijao ne rekavši ništa, samo je nastavio sa svojom jadnom podukom iz budućnosti, jer meni već dugo ništa nije govorio, ne, mislio je da meni ne treba poduka iz budućnosti jer prema njegovome mišljenju ja nemam budućnosti jer ja nisam, kako je uvijek govorio ili bolje: širio cijelim nastavničkim zborom, sposobna za gimnaziju. Sada Astrid urla, sve glasnije, uskoro će početi psovati Götza, čujem, opet plače. Bijes mi je u ustima. Zagristi tako jako da osjetim crveno, a morala ostati sjediti na stolici.

Na prozoru, s glavom u zraku, još jedna cigareta. Gore visi nebo nagrizenom od planina, dolje mirno leži ulica u svjetlu lanterni. Majušna uličica, ta ulica, na nju zalijepljena kutija autobusne postaje koja me sada i svakodnevno muči svojim tužnim i istovremeno smiješnim izgledom i na kojoj više neću morati čekati jer ja zapravo samo čekam i najčešće moram čekati na tužnoj i istovremeno smiješnoj seoskoj autobusnoj postaji. U grad, dalje odavde, mislim.

2

Grad ima mnoge gradove u sebi, ali noću je on drugačiji, ulazite mu u trbuh. Morate znati kako ćete ući u njega, a meni je Patrick pomogao da uđem u njega. Patrick, kod kojega sada živim, i od kojega ponovo bježim, trčeći kroz trbuh bježim od njega, koji me želi posjedovati, koji si je utuvio u svoju činovničku prisilničku glavu da me posjeduje, želi me imati u svom činovničko dizajnerskom stanu i postaviti me uz kao komad namještaja, što mu uljepšava pogled, mislim, i danas Patrick hoće da zabavu, naj-vажniju zabavu u cijeloj godini, kako je rekao, provedem pokraj njega, važno je, danas mi je iznova objašnjavao, cijela njegova branša je prisutna, i Sue, zbog čega mu trebam kao Ona-koja-stoji-pokraj-Patricka. Pod izlikom da idem po piće uspijela sam se maknuti i trčim, udišući svjetla, pijući, mora se neprestano biti pijan, mislim i pijem, pijem i tražim Joa, trčeći kroz trbuh zabave.

Nitko ne nadzire uvjete u trbuhu. Sve je zakrčeno ljudima i siromasima, koji nešto trebaju i ovdje dolje neprestano nastaje nova senzacija nakon koje slijedi još veća i ljudi si neprestano izvikuju mišljenja o razmjerima senzacija. Preko dana izlazi se iz

svih kuća u druge kuće preko ulica prema poslu i u noći se ovdje dolje traže senzacije. Prvu sam noć potpuno ispila i ispila sam i sve drugo što je došlo poslije sve dok od mene nije ostalo gotovo ništa. Ovdje su dakle bili ljudi, koji su jurili na ulicama i nikada nisu zastali, koji se pak ni ovdje dolje ne prepoznaju i uvijek nestaju. No onda je došao jedan, koji me uzeo u svoje ruke. Bio je taman, nosio je usku masku na licu, bila je pozornica, vrtjeli smo se. Zubi su mu bili poput kuća, na koži sam mu osjećala masnice, oko nas neprestano natezanje i navlačenje i onda sam ga čvrsto uzela za ruku da mi se ne izgubi. Na vratu sam mu našla miris, koji sam pohranila – nema riječi za njega, bio je mekan i čvrst i htjela sam, htjela!

Htjela sam znati njegovo ime, ali teško sam ga razumijela, razumijela sam Jo. Zatim je otišao i moja je jedina nada pronaći ga ovdje, negdje u truhu. I sada ga tražim, Joa, i iznenada je Patrick ovdje. S pićem u ruci stoji vrebajući i traži me među glavama što prolaze, ne čini ništa drugo, samo kao sumanut traži moju glavu. Mahne mi prema sebi. Patrick, pomislim i nevoljko krenem prema njemu, je opasan i ima potencijal za psihopata i s njim, psihopatom, imam ugovor.

Patrick, koji živi u svom dosadnom kompjutoru, Patrick, koji u svojoj kompjutorskoj kući nosi malo, upaljeno srce, koje ga izluđuje i neprekidno vara, mislim stojeći uz njega i želim otići, naći Joa, prisiljena sam stajati uz Patricka koji me sada uzima za ruku i pritom u glavi čuje jednu jedinu naredbu, a to je da me priveže. Patrick, rane tridesete, umjetnički direktor, puno posla, nekakvo lice i naočale s crnim okvirom.

Tekući, proziran, kastriran.

To što sam se doselila kod njega bila je najveća greška, mislim sada dok mi on čvrsto drži ruku u svojoj i smiješka mi se. Stoji pokraj mene, uronjen u tamnoplavu svjetlost, tijelo mu se giba na muziku, on zapravo spava, ali kada neki poslovni kontakt naiđe, on nakratko upali lice, izgovori nekoliko rečenica pa nastavi spavati. Spavajući me je obavio ruku i bdije da se ne pomaknem s mjesta. Od kada njegova cura, njegova bivša cura Sue više ne živi kod njega, Patrick više ne može spavati, kako sam saznala kada sam ga jednom u noći srela u kuhinji, koju je prije toga spremao i čistio i što me probudilo.

Tada sam mu u kuhinji željela odmah pomoći, jer tko ima probleme sa spavanjem, ne može biti potpuni mrtvac, dakle mora mu se pomoći, mislila sam i govorila mu diletanstski i samodopadno na način kćeri psihologa kroz kuhinjsku noć, da, može se reći da je kuhinjska noć uskoro, kao i ja, zadobila svetački odsjaj a smo svi zajedno legli u njegov krevet, gdje je on zaista, držeći me za ruku, zaspao, što me tada dirnulo,

a danas me ljuti, svaki puta, jer svaki puta legnem pored njega i svaki puta postajem ljuta, sve više ljuta, uskoro će krevet eksplodirati i nestati u plamenu. On više ne može spavati, mislim, i zato si je pronašao nadomjestak, pronašao je mene kao nadomjestak za Sue, koji ispunjava njegov stan mirisom i glasom. Točan razlog njegove besanice naime nije Sue, Sue nema veze s tim, nju je ionako želio samo kao nadomjestak, ne, pravi razlog njegovo problematike spavanja je bolest samoće, koja ga pravilno nagrizi, koja ga je zapravo već odavna progutala, kako sam uvijek iznova uviđala otkad promatram njegov život, koji se sastoji od posla, proizvoda i zabava i još jednom: posla, proizvoda i zabava. Patrick, mislim i gledam ga sa strane, njegov pravilan nos, pravilna usta, sasvim pravilno lice, Patrick se vozi u autiću na daljinsko navođenje kroz svijet i u jednom je izlogu otkrio mene. Otkrio je mene, uzeo me i kupio i ja, mora se jasno reći, ja sam se dala kupiti jer mi treba budućnost, a Patrick u svom ograđenom životu treba neku, koja je tu, tako je tu u trgovini. Ta koja je tu, nije bilo koja, **ne**, ona je jedna, koja pristaje bojom; ona mora biti neka, koju se smije vidjeti preko ograde, mislim i vidim Patricka kako se češe po ograđenoj glavi, glavi u kojoj je na žalost svih sudjelujućih i zapeo.

Djevojčica, ne žena, djevojčica, dakle, koju se smije vidjeti preko ograde, mislim, to je Patrickova predodžba one, koja ispod trepavica nema vlastito srce. Kada Patrick vidi dlaku na krivome mjestu postane histeričan i odmah je ide odrezati jer se boji da će ga vidjeti s djevojčicom koja ima dlaku na krivome mjestu, mislim i bivam predstavljena muškarcu, piscu, koji je stao uz Patricka i mene, dvoje zavezanih. Patrick me ljubi za demonstraciju. Zaista, mislim dalje, Patrick si u svoj ograđeni svijet želi staviti djevojčicu koja izgleda kao djevojčica iz njegovog časopisa, što samo naglašava njegovu daljinsku navođenost i dospijeva do nevjerojatnog vrhunca, jer svoj vrhunac, mislim, Patrick želi dobiti od djevojčice, koja je seksualno kompetentna, ali se još nikada nije seksala i tu, mislim, Patrickova daljinska navođenost dolazi do vrhunca u svoj svojoj neograničenoj gluposti. Nadalje, mislim, djevojčica, koju se smije vidjeti s ograde, ne bi smjela, ili samo povremeno, pušiti, ne bi smjela, ili samo povremeno, piti, povremeno bi smjela govoriti stvari koje zvuče pametno i te pametne stvari bi trebala izgovarati u ravnomjernim tonu, trebala bi imati u planu bilo kakav ludi opis posla ili još bolje, već biti nešto ludo, ali ne preludo, morala bi se okružiti istom umjetnošću, istim knjigama, istim novinama, istim filmovima, istim namještajem, istim temama za razgovor kao on, ukratko: trebala bi biti savršeno beživotna i u najboljem slučaju mrtva.

Patrick se, mislim, u mom slučaju prevario u računici, drugačije se ne može objasniti to što me strpao u svoj tor.

Možda je zbog nesanicе bio spreman, odnosno nije bio sasvim sposoban za rasuđivanje, u svakom slučaju se preračunao i sada me pokušava podrezati i sasjeci za svoje ciljeve i taj daljinski navođen i zapravo čovjekomrzački Patrick, taj opasni vrtlar mora se reći, neprepoznat hoda uokolo, najmanje prepoznat od samog sebe, mislim i ta jeziva situacija zapravo samo potvrđuje ono što već godinama slutim, a to je da je emancipacija, za koju je Carmen kod kuće osigurala cijelu policu, potpuno neuspjela i propala. Oduvijek sam to slutila, sada to sa sigurnošću znam: ona je neuspjela, potpuno propala. Moja je glava donesena ovdje iz prošlosti i postavljena na moju sadašnju odjeću, ništa više. Ništa se u glavi nije promijenilo, ona je zagušljiva ženska dnevna soba s nakukićanim lažima u njoj, koje neotkrivene leže uokolo, ona je začepljena viklerima i zavjesama. Zavjesama, koje nisam sama postavila nego sam za to dovela daljinski navođenog vrtlara, koji me općenito mora pričvrstiti i prikovati za cijeli život i utoliko se daljinski navođen vrtlar nije preračunao, upravo je sve točno izračunao, mislim kimanjući glavom dok promatram Patricka i pisca koji moraju jesti svoj dosadni razgovor, koji su iz čisto ekonomskih razloga prisiljeni pojesti ga. Pisac mi se nasmijan okreće, Patrick se približava mom obrazu. Mazi mi uho i šapuće da sada idemo, a ja i dalje kimam. Patrick je, mislim, u svome domu potpuno nesiguran, netko kome su aktualni zahtjevi vremena i proturječna životna priopćenja pala ravno iz njegovog iPhonea u ograđenu glavu, gdje im se odaziva, no gdje oni stvaraju i neizlječivi kaos, koji on svim silama pokušava srediti, mislim. Zato moram napustiti što je moguće prije taj tor, taj areal, odmah sutra, mislim. Smijem li skočiti do zahoda?, prekidam pisca i Patricka. Pisac namršti čelo i nepovjerljivo pogleda Patricka, koji žustro kima. Zahvaljujem i odlazim, kako bih si natočila još jednu vodu i nestala. Odmah sutra napuštaš tor, podrezivanju mora doći kraj. On te podrezuje, a ti se daješ podrezivati, zajedno ste podrezivački komando, a ti si predvodnica. Negdje u toj stoljećima prenošenoj kaljuži, koja je sačuvana u tvome mozgu, misim, stoji napisano da ćeš se dati obrađivati od nekog vrtlara. I tebi su, mislim, očito u glavu usađena razna aktualna priopćenja. Ta su priopćenja u toj kaljuži naišla na to da se nikako ne priliči dati se u ruke vrtlaru kako bi te obrađivao. Kaljuža ne trpi aktualna priopćenja, koja kažu: budi sasvim oslobođena, budi ženstvena, budi pritom poput muškarca, budi seksualno oslobođena, upražnjavaj što više nevjerovatnih stvari u seksu, daj da te posvuda dobro jebu i pritom djeluj što

samosvjesnije, (zbog čega ne želim i ne mogu imati posla sa seksualnim radnjama, stvarno, ne mogu ih obavljati). Propagandna priopćenja koja su mi dospijela u glavu, mislim dalje, prouzročila su zajedno s tradicionalnom kaljužom eksploziju i ostavila savršeno razdražljivu glavu, pomahnitalu glavu, glavu vukodlaka, mislim. Preko dana je to kukićava glava supruge, koja spremno razgovara s Patrickom o proizvodima i pomaže mu u uspavljivanju, ali kada glava supruge ima slobodno pretvara se u stravičnu vukodlačju glavu, koja je opsjednuta opakim nagonom za uništenjem, zbog daljinski upravljanoj Patricka, tako je to, mislim. Pred zahodom srećem pisca, koji me očito pratio, pita idem li na neki tulum, da, kažem i sudaram se s Patrickom, koji me traži, koji me zgrabi pod ruku i kaže da sada želi otići, idem s njim, odmah, kaže, uhvatiti, odvesti me želi. Otrgnem se, hodam dalje, guram se kroz gomilu prema izlazu, Patrick mi je za petama, pokušava me uhvatiti, vani pisac maše taksiju i ja ulazim, Patrick ostaje sam, mi odlazimo, grad je pun svjetala, taksiji ih pretiče i vozi u nova i nakon 88 noći u trbuhu ležim između ostalog u pratnji pisca pod barom, specijalna naprava opskrbljuje me vodom i tabletama, svatko iznova ubacuje nešto unutra, pisac se polegne na mene, iz kose skladatelja curi mi znoj, polako sijedi i zbog toga je nesretan, stiže se uz mene da smo jedno, dva tijela leže jedno uz drugo, koja ne pripadaju jedno drugome, mislim, gledam nas, okrećem glavu u stranu i gledam mogu li negdje među ljudima koji plešu vidjeti Joa, ali vidim samo tresuće ljude, ne znam da li od veselja ili straha. Onda se iskobeljam i tražim izlaz, vidim noge kako udaraju o pod na tehno, jedna me noga udara u bok, ležim i vidim stopala kako gaze, mislim, ne, kako marširaju, jer stopala ne čine ništa drugo, samo marširaju u vojničkom koraku, a ruke na gornjem kraju tijela stoje visoko u zraku, gdje, na naredbu, plješću i marširaju van svakodnevice, mislim i osjećam kako mi nos puca. Tehno, muzika marša za zajedničko poglupljivanje koja ubija sigurno gazeći, tehnologija za poglupljivanje, najgluplje što je čovjek ikada stvorio od muzike, tehno će biti naš kraj, mislim i nemam zraka jer netko mi stoji na prsima i poskakuje, Hitler bi sigurno bio želio slušati techno i narediti techno cijeloj zemlji, kao i moji nekadašnji nastavnici, svi su oni sigurno slušali techno kada bi im sinule njihove dezinficirane unificirajuće ideje, i Götz, vjerojatno potajni slušač tehna. Tehno, mislim dok muzika bubri, a razmaci udaranja nogama postaju sve kraći, muzika onih svjesno glupih, koje ništa ne zanima, koji ništa više ne traže osim svoje techno molitve, mislim i pužem zgažena preko poda gdje skupljam svoje zube, koje odlučujem prodati kao tablete ako mi zdravstveno stanje još bude dozvolilo. Iz noći u noć bijelo isparavajući trbuh, na

crnom zidu visi umjetnost od iščupanih organa, umotanih u plastičnu foliju, iz noći u noć vidim, ovdje se na baru sreće dvoje i svidi se.

Što je to?

To je pogled iz očiju koje točno gledaju, to je možda taj uzmak, koji osjećaju kod drugoga, to je topao miris, kojega nakon jednog pokreta halapljivo piju iz košulje drugoga.

Sami sebe zatvaraju, i bar je iz sigurnosnih razloga umotan u signalne boje. Na šankovima crna tinta i dogovor, jer odmah mora biti jasno: Ne mogu te pustiti unutra, nešto je iz mene iščupano i nije ponovo ugrađeno, ne pitaj me što, radije pitaj moje roditelje i rado ću tih odmah podastrijeti ovdje na baru moj cijeli komplicirani karakter. Kako god, nikada od mene ne smiješ previše htjeti i obećajem ti da ni ja od tebe nikada neću previše htjeti.

Dvoje umotanih u zaštitnu traku kratko si daju do znanja da su se razumijeli, da su spremni za razne stvari, ali za tu određenu stvar nipošto nisu u stanju, zatim napuštaju trbuh i zajedno liježu u krevet, koji je sljedećeg jutra pod njima blijed i zaprljan, i hladno je, jer jedan, prema dogovoru, užurbano posprema krvareću sobu, tako je to, tako sam uvijek iznova slušala od onoga koji urla od boli, to bi i mene zadesilo, da nisam uvijek pobjegla na vrijeme kako bih omela čupanje svoga srca, što dovodi do velikog problema uništenja srca, mislim. Trbuh, kroz koji plivaš – veliki projekt uništenja srca, ustanova za zlostavljanje srca, čupanje, ostavljanje, više od toga. Blijeda lica prolaze, ljubičasta i mokra, ja plivam kroz gomilu i želim van, na neki vrat, na vrat Joa, ali ne nalazim ga, vidim iznenada samo Patricka kraj sebe i gledam u njegove oči, kroz koje mogu prodrijeti, u tamu, iz njih ne izlazi ništa, ništa više, vuče me za ruku, koju mu odmah izmičem i odlazim, plivam dalje, dalje i noćima kroz trbuh iz kojega nisam našla izlaz.